

Μηνιαῖον σύγγραμμα εἰκονογραφημένον

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1896 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Διευθυντής **Ν. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ** ἰδιοκτίστης

Τῆ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡ' ἡΜΙΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΩΝ Κ.Κ.

ΑΜΠΕΛΑ ΤΙΜ., ΔΕΙΩΤΟΥ Π., ΒΑΛΑΒΑΝΗ ΙΩΑΚΕΙΜ, ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΟΥ Δ.,

ΒΕΡΓΟΥ Ε.Λ., ΒΟΥΡΒΑΧΗ Γ., ΓΑΛΑΝΟΥ Μ., ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ Κ.,

ΔΙΑΔΕΙΣΜΑ Κ., ΔΡΑΓΑΤΣΗ ΙΑΚΩΒΟΥ, ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΥ Γ.,

ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ Δ., ΚΑΒΑΣΙΑ ΙΩ.,

ΜΩΡΑΙΤΙΝΗ ΤΙΜ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Π.,

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΧΡ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ ΗΛΙΑ, ΠΕΤΡΩΦ ΙΩΑΝ.,

ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ ΖΑΧ., ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣ Θ., ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΕΣ ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΩΝ

κ. κ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Ι., ΣΙΓΑΛΑ Μ., ΜΑΝΤΖΑΚΟΥ Σ., ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΥ Π.,

ΠΑΣΧΑΛΗ ΣΠΥΡ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ Δ., καὶ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ ΣΗ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

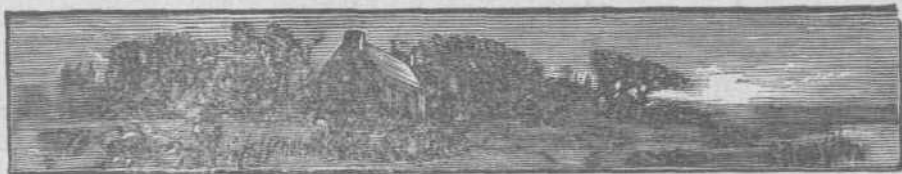
Ἐν Ἑλλάδι δρα, 3, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 3, ἐν Ρωσσίᾳ ροδβλ. ἀργ. 3

Εἰς τοὺς φροντίζοντας πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν δωροῦνται διάφορα δῶρα
Ἐκάστη συνδρομὴ ἀρχομένη τὴν 1ην Ἰανουαρίου λήγει τὴν 30 Δεῖρου
ἐκάστου ἔτους.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΦΥΛΛΟΥ»,

11—Ὁδὸς Ἀδριατοῦ, μετὰ τὸ φαρμακεῖον αἴ. Ἐλαφος καὶ Παλ. ἀγορᾶς—11

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀντιπροσωπεύσωσιν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ
τῷ ἐξωτερικῷ τὸ «Παιδικὸν Φύλλον» ἀπευθυνθήτωσαν πρὸς τὸν
Διευθυντὴν αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας.

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Ἐν ἐκ τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα παρὰ τῆς Διευθύνσεως ἐκρίθησαν κατάλληλα διὰ τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν τῶν μικρῶν συνδρομητῶν της εἶναι καὶ οἱ εἰς ἕκαστον φύλλον προκηρυσσόμενοι διαγωνισμοὶ ἐπὶ διαφόρων θεμάτων. Ἡ ἐκ τῶν τοιούτων διαγωνισμῶν ὠφέλεια τῶν μικρῶν μου συνδρομητῶν εἶναι ποικίλη, ἀναλόγως τοῦ θέματος, εἰς ὃ προκαλεῖ τὴν πνευματικὴν αὐτῶν ἐργασίαν ὁ διαγωνισμὸς, ἀναγκάζων τούτους ἄλλοτε μὲν ν' ἀνατρέχωσιν εἰς τὴν ἱστορίαν ὅπως περιγράψωσιν ἱστορικόν τι γεγονός, ἄλλοτε νὰ καταγείνῃσιν εἰς ἔκθεσιν ἰδεῶν ἐπὶ θέματος ὀρισμένου, ἄλλοτε εἰς τὴν λύσιν ἢ τὴν σύνθεσιν ἀσκήσεων πνεύματος καὶ ἄλλοτε εἰς τὴν μετάφρασιν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μικροῦ διηγηματίου ἢ τὴν ἰχνογράφησιν σχεδίου, τοῦ ὁποίου τὸ πρωτότυπον παρατίθεται ἐν τῷ φύλλῳ.

Τ' ἀνωτέρω ἀναγράφωμεν οὐχὶ ὅπως καταδείξωμεν τὴν ἐκ τῶν τοιούτων διαγωνισμῶν προκύπτουσαν ὠφέλειαν, ἀλλ' ὅπως παροτρύνωμεν τοὺς μικροὺς ἡμῶν ἀναγνώστας ἵνα μετέχωσι τούτων μετὰ μεγαλειτέρου ἐνδιαφέροντος καὶ περισσοτέρου ἐνθουσιασμοῦ.

Ποιούμεθα τοιαύτην ἐκκλήσιν τόσον πρὸς τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν ὅσον καὶ πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ διδασκάλους, οἵτινες δύνανται νὰ συντρέχωσι τὴν Διεύθυνσιν βοηθοῦντες ὅπως δεῖ τοὺς μικροὺς μου φίλους, διότι μετὰ λύπης παρατηροῦμεν, ὅτι εἰς τοὺς μέχρι τοῦδε προταθέντας διαγωνισμοὺς ἐκ τῶν **τριῶν χιλιάδων** συνδρομῶν τοῦ «Παιδικοῦ φύλλον» μόλις ἑκατὸν ἢ ἑκατὸν πεντήκοντα μετέσχον τούτων καὶ ἐξ αὐτῶν δὲ πάλιν οἱ πλεῖστοι μόνον εἰς τὸν «πρὸς λύσιν ἀσκήσεων πνεύματος» διαγωνίζονται.

Πολὺ παρὰ πολὺ ἀνώτερος θὰ ἦτο ὁ ἀριθμὸς ἂν οἱ κκ. διδάσκαλοι καὶ οἱ γονεῖς προέτρεπον τοὺς φίλους μου νὰ μετέχωσι τῶν διαγωνισμῶν περιγράφοντες, ἐπὶ παραδείγματι, τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, δι' ἣν προεκινεῖσθαι ἐν παρελθόντι φύλλῳ διαγωνισμὸν ἢ συγγράφοντες διήγημά τι ἐπὶ τοῦ δημῶδους «Κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτὲ», ἐφ' οὗ δὲν ἐπεχείρησαν νὰ γράψωσι ἢ 20 μόνον ἐκ τῶν μικρῶν μου φίλων.

Ἐλπίζοντες, ὅτι τ' ἀνωτέρω θὰ μελετηθῶσι παρὰ τε τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν ὡς καὶ τῶν γονέων καὶ διδασκάλων μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ὅτι ἐπομένως πολὺ περισσύτεροι θὰ σπεύσωσιν νὰ μετασχωσὶ τοῦ Δ' διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν διηγήματος, εἰς τὸν ὁποῖον προθεσμία πρὸς συμμετοχὴν εἶχε ταχθῆ μέχρι τῆς εἰκοστῆς Ἰουνίου, παρατείνωμεν ταύτην μέχρι τῆς εἰκοστῆς Ἰουλίου ἐπιφύλασσόμενοι νὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ φύλλον τοῦ Αὐγούστου τ' ἀποτελέσματα.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΕΝ ΝΑΥΑΓΙΟΝ

Τὸ μεσονύκτιον τῆς 15ης Ἰανουαρίου 18... ὁ «Ἀνίκητος» τὸ μεγαλύτερον ἀτμόπλοιον Ἀγγλικῆς Ἐμπορικῆς Ἑταιρίας ταξιδεύον ἐξῶθεν τῆς μικρᾶς ἁλιευτικῆς πόλεως Ἀμπτων κειμένης εἰς τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς Ἀγγλίας, εὐρήθη αἰφνης εἰς τρικυμίαν φοβεράν.

Τὰ κύματα, πελώρια κύματα, τὰ ὅποια οὐδέποτε ἐγνώρισαν αἱ θάλασσαί τῆς Ἑλλάδος, ἐκτύπων βιαιῶς τὸν «Ἀνίκητον» καὶ θραυόμενα μετὰ φοροῦ πατάγου εἰς τὰ πλευρὰ ἕκαμνον τὸ σκάφος νὰ τρίξη, ἐνῶ ἡ καπνοδόχος ἐπέμπουσα πυκνὸν μαῦρον καπνὸν ἰδέκνυε τὴν τελευταίαν ἀγωνίαν τὴν ὅποιαν ὑφίστατο ἡ μηχανὴ προσπαθοῦσα ν' ἀντιπαλαίσῃ πρὸς τὴν μαινομένην καταιγίδα!

Ἐπὶ τοῦ Μικροῦ τῶν ἐπιβατῶν εὐρίσκετο καὶ ὁ ἄγγλος ἔμπορος Ρόβερστον μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῆς μικρᾶς θυγατρὸς του Νέλης ἀπὸ τῆς ὁποίας δὲν ἤνοιε οὐδὲ στιγμὴν ν' ἀποχωρισθῆ ὁ πιστὸς Τόβν, ὁ γέρον σκύλος της.

Ὁ πλοίαρχος τοῦ «Ἀνίκητου» βλέπων προφανῆ τὸν κίνδυνον ἤρχισε νὰ ρίπτῃ εἰς τὸν ἀέρα πυροκρόταλα ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν ἐξ ἰσοῦ ἀτυχῶν θαλασσοπόρων, ἢ τῶν κατοίκων τῆς μικρᾶς ναυτικῆς πόλεως Ἀμπτων.

Εἰς μάτην ὅμως, οὔτε θαλασσοπόροι, οὔτε οἱ ἁλιεῖς ἐσπεύδον εἰς τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας. Μεθ' ὅλα ὅμως ταῦτα ὁ γενναῖος ναύτης δὲν ἀπηλπίζετο.

— Ὅσω εἶναι τὸ καράβι μου γερὸ δὲν τὴν φοβοῦμαι ἐγὼ τὴν θάλασσα, ἐφώναζε τρίζων τοὺς ὀδόντας καὶ ζητῶν

νὰ μεταδώσῃ εὐτῷ θάρρος εἰς τοὺς ναύτας καὶ τὸ πλήρωμα.

Ἡ καταιγὶς ὡσεὶ ἐνοήσασα τὴν περιφρόνησιν τοῦ γενναίου πλοίαρχου ἤρχισε μαινομένη περισσότερον...

— Καπετάνιε, μὰς ἔφυγε τὸ τιμόνι, ἀκούεται ἐν μέσῳ τῆς θαλασσοταραχῆς φωνάζων ναύτης πρὸς τὸν πλοίαρχον. Χανόμεθα.

— Ὅχι ἀκόμη, διέκοψεν ὁ γενναῖος πλοίαρχος, ὅχι ἀκόμη...

Δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του καὶ ὁ μηχανικὸς τοῦ πλοίου ἀνήγγειλε πρὸς αὐτὸν ὅτι τὰ κύματα ἐσβασαν τὴν πυρὰν καὶ ἐπομένως τὸ πλοῖον ἦτο ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ!

Ἡ ἀπελπισία ἀπετυπώθη πλέον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ γενναίου ναύτου. Μόνος, ἀνευ ἀτμοῦ καὶ πηδαλίου, ἀφίνετο εἰς τὴν διάκρισιν τῆς μαινομένης καταιγίδος βλέπων τὸν «Ἀνίκητον» μεθ' οὗ ὑπερηφάνως πάντοτε διέσχίζε τὰ στέρνα τῶν θαλασσῶν, ριπτόμενον ἤδη ὑπὸ τῶν κυμάτων ἀπὸ σκοπέλων εἰς τὴν ἄβυσσον!

Ἄφνης, ἐν τῇ ταραχῇ ἐκείνῃ ἠκούσθη κρότος φοβερὸς καὶ μία φωνὴ ἀνέβη εἰς τὰ χεῖλη ὄλων.

— Ἐχάθημεν!

Ὁ «Ἀνίκητος» κτυπήσας ἐπὶ ὑφάλου ἔπαθε ρίγμα εὐρὸ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤρχισαν εἰσρέοντα μετὰ καταπληκτικῆς ἰσχύος τὰ ὕδατα.

— Τὰς λέμβους εἰς τὴν θάλασσαν! διατάσσει ὁ πλοίαρχος, ἀνακτῶν ὄλον τὸ θάρρος ἀνδρὸς παλαιόντος τὸν τελευταῖον ἀγῶνα.

Αἱ λέμβοι ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ οἱ ἐπιβάται ἤρχισαν νὰ ἐπιβιβαζέσθαι ἐν ἀπεριγράπτῳ συγχύσει καὶ ταραχῇ.

— Σωθῆτε, ἐφώναζεν ὁ πλοίαρχος, σωθῆτε καὶ εὐχεσθε δι' ἐμέ.

Εἰς μάτην προσεπάθησαν νὰ κατα-
πέισουν αὐτὸν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πλοῖον
τὸ ὑποῖον ἤδη κατὰ τὸ ἡμισυ εἶχεν
ροφήσει ἡ ἄβυσσος.

— Μαζῆ του, μαζῆ του, ἤκουετο
προφέρων μετ' ἀγωνίας ὁ γενναῖος ναυ-
τικός τὸν ὑποῖον μετ' ὀλίγον κατέπιον
μετὰ τοῦ « Ἀνικήτου » τὰ κύματα !

Δὶ λέμβοι προχωροῦσι ἢ μάλλον φέ-
ρονται πρὸς τὴν πλησίον ἀπόκρημον
ἀκτὴν ὑπὸ τῶν κυμάτων.

Σιγῇ νεκρικῇ βασιλεύει εἰς αὐτὰς
δικαιοπομένη μόνον ἀπὸ τὰς ἐπικλη-
σεις τῶν ἐπιβιχτῶν πρὸς τὸν Θεῖον καὶ
τοὺς θρήνους τῶν ναυτῶν διὰ τὸν θά-
νατον τοῦ πλοιαρχοῦ των.

Ἄλλ' αἶφνης φωνὴ σπαρακτικῆ, ὡ-
σεὶ λαϊνῆς ἣτις ἀπώλεσε τὸν σκύμον
της, ἠκούσθη ἐκ τινος λέμβου κινήσασα
πάντων τὴν ἐκπληξιν.

— Ἡ Νέλλη μου, τὸ παιδί μου, ἐ-
φώναξεν ἡ κυρία Ρόβερστον...

Ἡ Νέλλη ἐν τῇ θαλασσοταραχῇ τοῦ
ναυαγίου εἶχεν ἀπολεσθῆ. μετ' αὐτῆς δὲ
καὶ ὁ γέρω-Τόβν ὁ πιστὸς σκύλος της.

Εἰς μάτην ὁ κ. Ρόβερστον καὶ οἱ
ἄλλοι ἐπιβάται προσεπάθουν νὰ τὴν
κηθουχάσωσι βεβαιοῦντες αὐτὴν ὅτι
εὐρίσκατο εἰς ἄλλην λέμβον. Ἦσυχάζ-
ζει εὐκόλως μήτηρ ἣτις ἀπώλεσε το-
σοῦτον φρικωδῶς τὸ τέκνον της !

Περὶ τὰ χαράγματα, ἡ τρικυμία
ἐκόπασε καὶ αἱ λέμβοι προσωρμίσθησαν
εἰς τὴν νῆσον Ἄμπτων.

Ἐκεῖ ἐβεβαιώθη πλέον ὁ θάνατος
τῆς Νέλλης διότι δὲν εἶχεν ἀνευρεθῆ
οὐδαμοῦ.

Τοὺς ναυαγούς περιποιοῦντο ὅσον
ἠδύναντο οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως δώσαν-
τες πρὸς αὐτοὺς τροφὰς καὶ ἐνδύματα.

Τὴν ἐπομένην πρωὶ πρωὶ, διαταγῇ
τοῦ διοικητοῦ ὅστις ἐφιλοξένει εἰς τὸν
οἶκόν του τοὺς συζύγους Ρόβερστον,
ἐρρίφθησαν πάντες οἱ φύλακες κατὰ
μῆκος τῆς ἀκτῆς ἀγαζητοῦντες τὸ πτώ-
μα τῆς μικρᾶς Νέλλης.

Αἶφνης, ἐκ τινος σπηλαίου, ὁ ἀκτο-
φύλαξ Ἰωσσίας ἤκουσεν ὕλακας κυ-
νός, σπεύσας δ' ἐκεῖ διέκρινεν εἰς τὸ
βάθος τὸν πιστὸν σκύλον Τόβν λεί-
χοντα ἀναισθητὸν τὴν μικρὰν Νέλλην.

— Τὸ πτωχὸ μικρὸ, ἐφέλλισεν ὁ Ἰ-
ωσσίας, θὰ ἦναι βίβαια νεκρὸν.

Ἐν τούτοις ἐπλησίασε τὸ μικρὸν
πτῶμα καὶ ἀφου ἐχαῖδευσε τὸν σκύ-
λον διὰ νὰ δεῖξῃ πρὸς αὐτὸν τὴν φι-
λίαν του, παρετήρησε μετ' ἐκπληξέως
ὅτι ἡ καρδιά τῆς μικρᾶς ἐπαλλεν ἀ-
κόμη.

— Ἐτώθη τὸ καυμένο τὸ μικρὸ, ἐ-
φώναξε πλήρης χαρᾶς ὁ γέρω Ἰωσ-
σίας. Εἶναι κενὸς ἀκόμη, ἄς σπεύσωμεν.

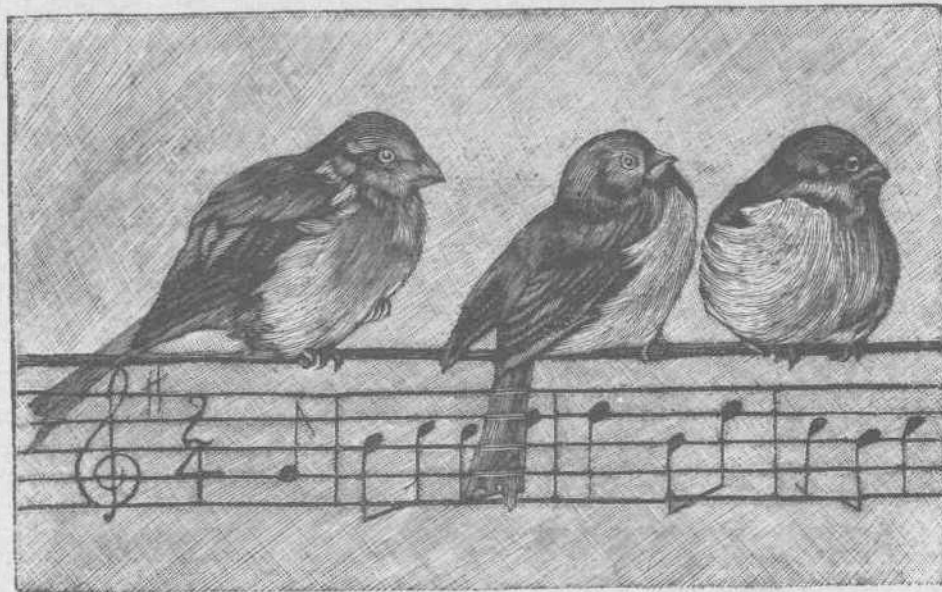
Καὶ παραλαβὼν εἰς τὰς ἀγκάλας
του τὴν μικρὰν καὶ τὸν σωτήρα αὐτῆς
κύνα, ὁ ὑποῖος ἐκ τοῦ κόπου ἦτο ἀδύ-
νακτος νὰ κινηθῆ ἔφερεν αὐτοὺς εἰς τὸ
διοικητήριον.

Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ χαρὰ τοῦ κυ-
ρίου καὶ τῆς κυρίας Ρόβερστον ὡς καὶ
ἄλλοι τῆς κωμοπόλεως ὅταν μετὰ
τὰς πρώτας ἱατρικὰς περιποιήσεις εἶ-
δον τὴν μικρὰν Νέλλην ν' ἀνοίγῃ τὰ
μεγάλα μαῦρα ὀφθαλμὰ της καὶ νὰ ρί-
πτεται εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητρός
της, ἐνῶ ὁ πιστὸς κύων ἀναλαβὼν ἐπ'
ὀλίγον ἐδέχετο τὰς θωπείας τοῦ κ. Ρό-
βερστον (ἴδε εἰκόνα 8ης σελίδος).

Ἡ Νέλλη διηγήθη τότε εἰς τὴν
μητέρα της ὅτι κατὰ τὴν θύελλαν ἀ-
νηράγη ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἀλλ' ὅτι ὁ
πιστὸς Τόβν ριφθεὶς ἀμέσως εἰς τὴν θά-
λασσαν τὴν ἤρπασε διὰ τῶν ὀδόντων
ἀπὸ τοῦ φορέματος καὶ κολυμβῶν τὴν
ἔφερεν εἰς τὴν ἀκτὴν.

Ἡ οἰκογένεια Ρόβερστον ἐπανῆλθεν
εἰς Λονδῖνον ἡ ἀρχαία εὐτυχία ἀνέ-
τειλε καὶ πάλιν δι' αὐτὴν, ὁ ὀφθαλ-
μὸς ὅμως παρατηρητικοῦ ἐπισκέπτου
διακρίνει κρυφίαν λύπην διακεχυμένην
εἰς τὸ πρόσωπον τῆς μικρᾶς, λύπην τὴν
ὑποῖαν τῇ ἐπροξένησεν ὁ θάνατος....
τοῦ γέροντος Τόβν τοῦ κλυτοῦ της
σκύλου !

Νίκος Κοτσιλόπουλος

Τ Ο Κ Α Ν Α Ρ Ι

Ἡ Ἐλενίτσα ἡ μικρὴ, παιδιά μου, μὲ τί χάρι,

Μὲ τί ἀγάπη τροφερῆ,

Ὅσων μανοῦλά του μικρὴ

Ποτίζει τὸ κανάρι.

Ἐχει 'ς τὸ στόμα της νερὸ καὶ ζάχαρ,

Κι' ὁ φίλος της ὁ φτωχὸς

Ὀλόχρυσος κυνάρ,

Ἐσ τὰ χεῖλην

Θαρρεῖς πῶς γέρονε,

Καὶ τὸ χεῖλος

Πίνει νερὸ

Ἄπ' τὴν

Γλυκεῖά του

Ἐτ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΚΟΡΑ ΚΑΙ Ο ΛΥΚΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΛΕΠΟΥ

(Παραμῦθι)

Μιά φορά κ' ἕναν καιρὸ. ἕνας σκύλος κ' ἕνας κόκορας ἔγιναν φίλοι στενοὶ καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ὑπάγουν νὰ περιηγηθοῦν τὸν κόσμον. Περιπατοῦσαν ὅλη τὴν ἡμέρα ἀκούραστοι ὡς ὅτου ἐπὶ τέλους τοὺς ἐφθασε τὸ βράδυ μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλι καὶ οἱ καλοὶ μας περιηγηταὶ ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ κοιμηθοῦν εἰς τὸ ὑπαιθρον. Ὁ σκύλος ἐμβῆκεν εἰς τὸ κούφωμα ἑνὸς δένδρου καὶ εὐχαριστημένος διὰ τὴν ἀνακάλυψίν του εἶπεν εἰς τὸν σύντροφόν του :

— Ἄ ! ἐδῶ θὰ περάσωμεν ὠραία ἀγαπητέ μου κόκορα.

— Μὰ εἶναι ζήτημα : ἀπήντησεν ὁ πετεινός· μόνον μιά χάρι θὰ μοῦ κάμης· νὰ μὲ ἀφήσης ν' ἀναβῶ εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα γιατί μοῦ ἀρέσουν ὑπερβολικὰ τὰ ψηλά.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ συντρόφου του, ἀνοίγει τὰ πτερά του καὶ πετᾷ εἰς ἕνα χονδρὸν κλάδον.

Ἐκεῖ ἀφοῦ ηὐχῆθη καλὴν νύκτα εἰς τὸν σκύλον ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς του ὁ καλὸς κόκορας καὶ ἀπεκοιμήθη.

Τὸ πρῶτ' πρῶτ' μὲ τὰ χαράγματα ὁ πετεινός ἐξύπνησε κατὰ τὴν συνήθειάν του καὶ μὲ ἕνα δυνατὸ *Κι-κι-ρί-κου!* ἐξύπνησε καὶ τὸν σύντροφόν του διὰ νὰ ἐπαναλάβουν τὸν δρόμον των.

Ἡ κυρά-Μάρω, μία πονηρὴ ἀλεπού, μόλις ἤκουσεν ἀπὸ μακριὰ τὸ λά-του τοῦ πετεινοῦ ἀφῆναι τὴν τρύπαν τῆς καὶ τρέχει ὅλη χαρὰ πρὸς τὸ μέρος ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ κόκορα εὐχαριστημένη διὰ τὸ καλὸ φαγητὸν τὸ ἔπην ἐπερίμενε.

Ὡς ἐπήγεινεν εἰς τὸν δρόμον ἀπήντησε τὸν κύρ-Νικολὸ ἕνα γέρω λύκο

ὁ ἔλεγε τῆς ζωῆς καὶ τοῦ λέγει.

Ὁ κύρ-Νικολὸς ἀπάντησεν ὅτι μὲς ἐξημέρωσε· ἐδῶ κοντὰ εἶναι κα-

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

τέτοιες δουλιές καὶ δὲν μ' ἀρέσει τώρα σ' τὰ γεράματα νὰ πάθῃ τὴν συμφορὰ τοῦ γαιδάρου. Εἶσαι ψεύτρα καὶ πάντα μὲ τὸ ψεῦμα καὶ μὲ τὴν πονηρία ἐζήσες· χαλῶ τὴν συντροφιά μας. Πήγαινε μοναχὴ σου.

Καὶ ὁ κύρ-Νικολὸς ἐτράθηξε ἄλλο δρόμο.

Ὁ σκύλος, χάρις εἰς τὸ *Κι-κι-ρί-κου* τοῦ φίλου του ἐγλύττωσε ἀπὸ τὸν λύκον. Ἡ ἀλεπού ὅμως ἂν καὶ ἔμεινε μόνη δὲν ἄλλαξε σχέδιον, ἀλλ' ἐπῆρε τὸν δρόμο μοναχὴ καὶ ὕστερα ἀπ' ὀλίγο εὗρεθη κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον. Τί κρῖμα ὅμως ὁ κόκορας ἦτο τόσοσ' ἠψηλά !

— Διάβολε, ἐμουρμούρισε ἡ ἀλεπού, εἶναι ἀδύνατον νὰ σκαρφαλώσω ἐκεῖ ἐπάνω, πρέπει νὰ σκεθῶ κανένα τρόπον νὰ κάμω αὐτὸν νὰ κατεβῇ. Τίποτε γλυκὰ λόγια ἤμπορεῖ νὰ πιάσουν τόπο· μὲ αὐτὰ τὴν ἄλλη φορά ἐγέλασα τὸν κόρακα καὶ τοῦ ἐπῆρα τὸ τυρί. Ὡ βέβαια, βέβαια, μὲ τὸ μέλι πιάνουν τῆς μύγες... Καὶ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τῆς ἡ παμπόνηρη, πλησιάζει εἰς τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου καὶ λέγει εἰς τὸν πετεινόν.

— Καλ' ἡμέρα ὠραιέ μου ἐξαδέλφε. Καὶ πῶς ἦταν κι' αὐτὸ τὸ καλὸ ; Δὲν ξέρεις πόσο χαίρω πού σέ βλέπω· μὰ γιατί ὅμως κάθισαι τόσοσ' ἠψηλά : Κατέβα ἐδῶ νὰ φιλήσης τὴν καλὴ σου ἐξαδέλφη πού ἔχει τόσα χρόνια νὰ σ' ἀγαπᾷ. Ἔλα πάμε εἰς τὸ σπῆτι πού πού ἔχω ἐτοιμάσῃ φαγητὸν διὰ νὰ σ' ἐστρώμα διὰ νὰ κοιμηθῆς.

Ὁ κόκορας εἶχε καταλάβῃ τὴν πονηρίαν τῆς ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἠνόησε τίποτε ἀρχίζει καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸ δένδρον.

— Καλῶς σ' εὐρῆκα, ἀγαπητὴ μου ἐξαδέλφη· τί γ' ἀνάγκη νὰ κάμης τὸν κόπον νὰ ἔλθης ἕως ἐδῶ, ἐγὼ τὸ σπῆτι, ἀλλὰ ἐπερίμενε νὰ ζημερώσῃ γιὰ νὰ ζυπνῆς ὁ ὅποιος κοιμάται εἰς τὸ κάτω πάτωμα.

— Τὸν σύντροφόν του ; ἐψιθύρισε ἡ ἀλεπού· ἄλλος κόκορας. Μὰ τί εὐτυχία, τί εὐτυχία εἶναι μοῦ ἐφώτισε !

Καὶ ὅλη χαρὰ ἡ κυρά-Μάρω πλησιάζει εἰς τὸ ἐξυπνήσῃ τὸν σύντροφον τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, ὅτε ὁ τὴν ἱστορίαν τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸν λαιμόν.

— Ἄ, γρηὰ πανούργος, λέγει ὁ καλὸς κύρ-Νικολὸς· δὲν ξέρεις τί μὲς ἐξημέρωσε· ἐδῶ κοντὰ εἶναι καλὸ φαγητὸν, ἀλλὰ γρηὰ πανούργος, αὐτὴν τὴν φορὰν ἐπῆρε τὸν ξενοδόχον. Καὶ μὲ δύο-τρία δυνατὰ τινάγματα ἐπῆρε τὸν δένδρον.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

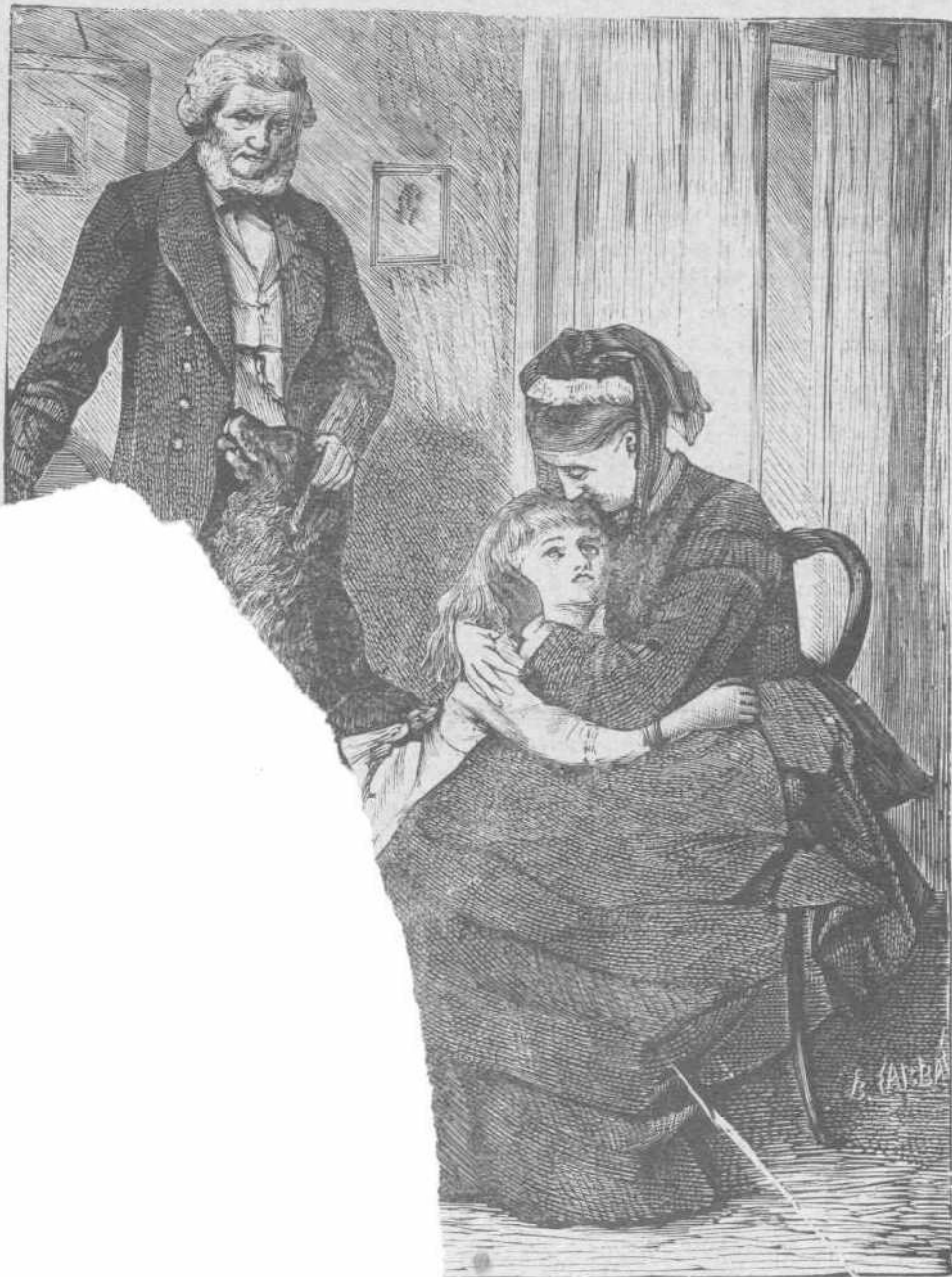
.....

.....

.....

(Μίμησις)

Ὅσα παιδάκια ἀγαπᾶτε
γράψτε ἕνα συνδρομητὴν εἰς τὸν κύρ-Νικολὸν

ΝΑΥΑΓΙΟΝ

ἄνοιγῃ τὰ μεγάλα μαῦμα ματάκια της
 ἡρώ, ὅ ἰστος κῶων ἐδέχετο τὰς
 (ἴδε σελ. 100)

ΕΙΣ Τ

«... Ἰδέτε μὲ πόσῃν χαρᾷ
 δάστροπος φαίνεται ὁ κακὸς Γεώργιος»

**Ὅταν πέφτω καὶ κοιμῶμαι
Καὶ ξεχνῶ τὴν προσευχή μου
Πόσον τρέμω καὶ φοβοῦμαι
Τὸ γνωρίζω μοναχὴ μου.**

Ἔνα βράδυ, ἑλισμένη
λημονῶ τὴν προσευχή μου
κ' ὅπως ἤμουν κοιμισμένη
τί προβάλλ' ἀπέναντί μου!

✦

Ἀχ! μητέρα μου, βοήθεια!
Ἐτ' ὄνειρό μου, κοκκαλιάρη
βλέπω γάρχεται ἔτ' ἀλήθεια
καὶ νὰ θέλῃ νὰ μὲ πάρῃ.

✦

Τι εἶναι τοῦτο; Ἀχ, μαμά μου!
μέσ' ἔτ' τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι
τὸ κοφάρ' αὐτὸ σιμά μου
γυρνάει ἀπὸ τὸν Ἄδη!

✦

Ἐνῆρα του σηκώρει
κατὰ τοῦ ὄχρου
του τερτῶρει
του μοῦ δείχρει.

✦

✦

— Ἀχ! συγχώρα με, Χριστέ μου,
εἶπα μ' ὅλη τὴν ψυχὴ μου
κι' ἄλλη πειὰ φορὰ ποτὲ μου
δὲν ξεχνῶ τὴν προσευχή μου!

✦

Κ' ἕνα πρᾶγμα σὰν ἀγγέρι
θάρος μουτικὸ μοῦ δίνει
καὶ ὀλόχροσο ἕνα χέρι
μὲ σκεπάζει καὶ μ' ἀφίρει.

✦

Ἔτσι τώρα δὲν φοβάμαι,
ἢ λαχτάρα δὲν μὲ δέρνει
κι' ὅταν πέφτω καὶ κοιμῶμαι
χρυσὸ ὄνειρο μὲ πέρνει.

✦

Καὶ ἡ νύχτα σὰν τελειώνει
κ' ἡ αὐγὴ γλυκοχρυσίζει
μὲ ξοπνᾷ γλυκὰ τ' ἀηδόνι
καὶ ἀμέσως μοῦ θυμίζει.

✦

Τὸ κακὸ ἐκεῖνο βράδυ
ποῦ χωρὶς τὴν προσευχή μου
μέσ' ἔτ' τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι
ἐφοβήθηκ' ἡ ψυχὴ μου!

✦

Ναί, μικροί, μικροί μου φίλοι
οἶν νὰ κλείσετε τὸ μάτι
προσευχ' ἢ ψυχὴ ἅς στείλῃ
τοῦ Θεοῦ μας τὸ παλάτι.

ἰλέπει

αφή του τὴν ἁγία

ρέπει

κάθε ἁμαρτία.

ἴω. Λάφος

Εἰς τὸ Σχολεῖον

(Διήγημα διὰ μικρὰ παιδιὰ — ἴδε εἰκόνα σελίδος 105)

Πέρνει ἡ μαμά τὸν Γεώργιο καὶ τὴν Μαρούσα ἀπὸ τὸ χέρι διὰ νὰ
τὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ χωριοῦ. Ἴδετε μὲ πόσῃν χαρᾶν ἢ
καλῇ Μαρούσα ἀκολουθεῖ τὴν μαμά της καὶ πόσον δύστροπος φαί-
νεται ὁ κακὸς Γεώργιος.

Βλέπετε πόση διαφορὰ ὑπάρχει εἰς τὰ δύο αὐτὰ ἀδελφάκια: Ἡ
Μαρούσα ἀγαπᾷ τὸ σχολεῖον, θὰ μάθῃ γράμματα καὶ χειροτεχνήματα
καὶ θὰ γείνη ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα κορίτσια τοῦ χωριοῦ, ὁ Γεώργιος
ὅμως ὁ κακὸς δὲν θὰ μάθῃ τίποτε καὶ θὰ μείνῃ πάντοτε ὁ ἴδιος.

Ἄν εἶχε τοῦλάχιστον ὁ πατήρ του πρόβατα διὰ νὰ τὰ βόσκει!
Ἄλλ' ὁ πατήρ του εἶναι πτωχὸς ἐργάτης καὶ ἐργάζεται ὅλην τὴν
ἡμέραν διὰ νὰ μάθῃ τὰ παιδιὰ του γράμματα.

Ἄν ὁ Γεώργιος δὲν θελήσῃ ν' ἀκούσῃ τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων
του καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον τόσον τὸ χειρότερον δι' αὐτόν. Δὲν
θὰ ἀργήσῃ νὰ καταλάβῃ πόσον μεγάλη ἀλήθεια εἶναι τὸ

**Ἐπιμελοῦ, κοπίτζε ἐν ὄσῳ εἶσαι ἕως
Διὰ νὰ μὴ μετανοῆς τὸ ὕστερον ματαίως.**

ΜΑΝΤΕΙΟΝ

(Μῦθος Κριλῶφ)

Εἰς κάποιον Ἰνδικὸ ναὸ
ἔστησαν ξύλινο Θεὸ,
καὶ ἄρχισ' ὁ Θεὸς λοιπὸν αὐτὸς νὰ προφητεύῃ
σοφὰ νὰ συμβουλεύῃ
Γι' αὐτὸ μ' ἀσῆμι καὶ χρυσὸ τὸν εἶχον σκεπασμένο
καὶ μὲ φορέματ' ἀκριβὰ καὶ πλούσια στολισμένο
Ἄδιάκοπα τοῦ δέονται, θυσίαι τὸν γερμίζουν,
μέχρι πνιγμοῦ τὸν λιθανίζουν.

Πιστεύουν εἰς αὐτόν τυφλά, εἰς ὃ τι κι' ἂν εἰπῇ
ὅταν μιὰ μέρα ἔξαψα — τί θαῦμα! τί ἄτροπή!

ἄρχισε τὸ μαντεῖο νὰ τρανάζῃ,
νὰ λὲν παλατιὰ, νὰ τὰ συγχίξῃ
καὶ ἂν διὰ ὑπόθεσι κίνεις τὸ πλησιάζει,
ἕνα σωρὸ ψευτιὰς τοῦ ἀραδιάζει
καὶ ὁ καθένας ἀπορῶν, ὄρωτοῦσε τί ἐστάθη,
τὸ μαντικὸ του δῶρο πῶς ἔχασθη!

Καὶ τώρα τὴν ἀλήθεια γυμνὴ σᾶς παραδίνω.

Ἦταν κενὸ τὸ εἶδωλον ἐκεῖνο
καὶ ἀπὸ μέσα ἱερεῖς ἔμιλουσε.

Ὁ ἱερεὺς ὁ ἐξυπνος λοιπὸν κόσμον χαλοῦσε,
ἀλλ' ἅμα ἐθρονιάσθη μέσα κτήνος,
ἀπεκτινώθη ὁ Θεὸς ἐκεῖνος.

Ἐπῆρξαν, ἤκουσα ποτὲ

τινὲς κριταὶ

ποῦ εὐφυσίαν ἔδειχναν καὶ γνώσι καὶ μυαλῶ,
μόνον ἐνόσῳ εἶχανε γραμματικὸ καλόν.

Π Α Ἄξιότης

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΑΚΚΟΥΔΙ ΜΟΥ

(Συνέχεια)

Ὁ στρατιώτης, περίεργος διὰ τὴν ἀποφασιν τὴν ὁποίαν θὰ ἐλάμβανεν ὁ Ἀρχισατανᾶς, παρηκολούθει μετὰ προσοχῆς τὴν κίνησιν τοῦ λεπτοδείκτου τοῦ ὠρολογίου του. Ἀκριβῶς μετὰ παρέλευσιν τῶν 2 λεπτῶν ἀκέμῃ, ἀκούει φοβερὸν κρότον ἀλύσεων, καὶ συγχρόνως βλέπει ἀνοιγόμενῃ θύραν ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξῆλθε δαίμων τις παρακολουθούμενος καὶ ὑπὸ ἄλλων. Ὁ δαίμων οὗτος εἶχε κάτι τι τὸ διακριτικὸν ἐπάνω του. Ἐφερε κράνος ὀλόχρυσον, ἐπὶ τοῦ στήθους θώρακα καὶ κορδόνια ἀμφιμασχάλια ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ ὑποδήματα μὲ πτερινιστήρας. Ἐπροχώρησεν στρατιωτικὸν βῆμα μετὰ τῆς ἀκολουθίας του πρὸς τὸν στρατιώτην καὶ ἀφοῦ τὸν ἐχαίρησεν, σταθεὶς ἐνώπιόν του εἰς ἀπόστασιν ἢ βημάτων τῷ εἶπε!

— Μεγαλοδύναμε στρατιώτα, τὸν ὁποῖον ὀλόκληρος ἡ γενεὰ τῶν δαιμόνων ἐφοβήθη καὶ ὁ ὁποῖος ὅ,τι καὶ ἂν θελήσῃς δύνασαι νὰ τὸ κάμῃς ἐπὶ τῆς γῆς καὶ εἰς αὐτὰ τὰ Τάρταρα τοῦ ἄδου, χάρις εἰς τὸ θαυματοργὸν σακκοῦλι σας, ὁ ὅστις τοσάκις ἐθαυματούργησες ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ τὸν θάνατον αὐτὸν ἐσταμάτησες, καὶ βασιλεὺς ἔσωσας, ἔρχομαι ἐκ μέρους τοῦ Ἀρχηγοῦ μας, ἐνώπιόν σας νὰ ὑποβάλω τὰ ταπεινά μου σέβη, καὶ νὰ σοὶ ἀναγγείλω ὅτι διωρίσθη μετὰ πολλῶν ἀγγελιαφόρων, ξεναγὸς ὑμῶν ὅπως σᾶς παρακολουθήσω κατὰ τὴν περιοδεῖν σας εἰς τὰ Τάρταρα τοῦ ἄδου, καὶ ἱκανοποιήσω τὰς περιέργους ἐρωτήσεις σας. Ὁ Ἀρχηγὸς μας ἀπεφάσισε διὰ πρώτην φοράν ἐπὶ τῆς βασιλείας του νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τῶσαν ψυχὴν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἄδην καὶ νὰ ἐξέλθῃ πάλιν ἀπ' ἐκεῖ! Ἐχω πεποίθησιν εἰς τὸν λόγον σας ὅτι δὲν θὰ κάμῃτε χρῆσιν τοῦ θαυματοργοῦ σας σακκοῦλιου.

— Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἄδου ἔχει καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνω τὸν λόγον μου ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτό.

— Στρατιωτὰ μου εἶμαι ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας. Ἄν ἐπιθυμῆτε, δυνάμεθα νὰ κατέλωμεν. Συγχρόνως δὲ στραφεῖς ἔκαμε νεῦμα πρὸς τοὺς διαφόρους ἀγγε-

λιαφόρους του, οἱ ὅποιοι διὰ μιᾶς ἐγένοντο ἄφαντοι!

— Τί σημαίνει αὐτὸ κύριε ὑπασπιστά.

— Σπεύδου ν' ἀναγγείλουν εἰς τὰ διάφορα τμήματα τοῦ ἄδου τὴν ἀρξίν σας.

Ὁ στρατιώτης εὐχαριστημένος ἀλλὰ συγχρόνως καὶ φοβισμένος ὀλίγον ἐξεκίνησε μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ του!

Κατῆλθον κλίμακασι τινᾶς, εἰσῆλθον εἰς ὑπογείους θόλους ὀλίγον φωτιζομένους καὶ ἔφθασαν πρὸ φοβεροῦ ποταμοῦ, οὗτινος ἡ βοὴ ἠκούετο εἰς πολλῶν χιλιομέτρων ἀπόστασιν.

— Τί εἶναι αὐτὸ κύριε ὑπασπιστά;

— Εἶναι ὁ πύρινος ποταμὸς Φλεγέθων, ὁ χωρίζων τὴν γῆν ἐκ τοῦ ἄδου. Ἀδύνατον νὰ διέλθῃ τις αὐτὸν, ἂν δὲν τυγχάνῃ δαίμων, διότι τὸ ὕδωρ τούτου μεταβάλλεται εἰς πυρακτωμένην πίσαν, καὶ ὁ τολμηρὸς ἐπισκέπτης κατακαίεται αὐθωρεί!..

— Ναὶ ἀλλ' ἡμεῖς πῶς θὰ τὸν διέλθωμεν;

— Ἡ διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ μας ἐπὶ τοῦ διοικητοῦ τοῦ ποταμοῦ τούτου εἶναι σεβαστὴ. Ἐχει ἤδη εἰδοποιηθῆ ὁ ποταμὸς δαίμων. Ἄ!.. νὰ, βλέπετε ἐρχομένην τὴν τριακοντάκωπον λέμβον; Ἐρχεται ὅπως μᾶς διαπεριώσῃ εἰς τὰ προκύλαια τοῦ ἄδου.

Ὁ στρατιώτης ἤρχισε νὰ τὰ χάνῃ καὶ νὰ μετανοῇ διὰ τὸν περιέργειάν του αὐτήν, διὰ τοῦτο καὶ κάθε στιγμὴν ἐθλίβεν ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸ σακκοῦλι εἰς τὸ ὅποion εἶχε ὄλην τὴν πεποίθησιν του καὶ ὄλον τὸ θάρρος του.

— Κύριε ὑπασπιστά, θέλω νὰ δοκιμάσω αὐτὸ τὸ ὅποion τρέχει μέσα εἰς τὸν ποταμὸν τί εἶναι.

— Θὰ καῖτε ἀμέσως στρατιωτὰ μου! Περίμενε ὀλίγον!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ λέμβος ἔφθασεν ἐπὶ τῆς ὄχθης εἰς τὴν ὁποίαν ἵσταντο, ὁ στρατιώτης μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ του καὶ δαίμων τις παρουσιασθεὶς εἰς τὸν ὑπασπιστὴν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν δέματι τὸ ὅποion ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του.

— Κύριε ὑπασπιστά, νομίζω ὅτι ἤρξαμε νὰ σκοτινιάζῃ, διέκοψεν ὁ στρατιώτης μας. Ἀρχίζω νὰ μὴ διακρίνω πλέον τὰ ἀντικείμενα καλῶς!

— Ἐνδουθεῖτε τὴν ἐνδυμασίαν αὐτὴν ἀμέσως καὶ φορέσατε αὐτὰ τὰ ὀμματουάλια. Ἐπίτηδες σᾶς ἀφῆκα ἐπ' ὀλίγον διὰ νὰ ἰδῆτε τὸ ψαλαφητὸν σκότος ὅπερ βασιλεύει ἐδῶ κάτω.

Ὁ στρατιώτης ἀφοῦ περιεβλήθη τὴν ὀλόχρυσον μπλοῦζαν καὶ ἐφόρεσε τὰ ὀμματουάλια τὰ ὁποῖα τῷ ἔδωκεν ὁ ὑπασπιστὴς του δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

— Μὲ αὐτὰ, προσέτι στρατιωτὰ μου, θὰ δυνηθῆτε νὰ ἐξέλθῃτε ἀβλαβῆς ἀπὸ τὴν τρομερὰν αὐτὴν θερμοκρασίαν. Κυττάξατε τώρα τὸν ποταμὸν αὐτὸν, καὶ ἂν θέλετε βυθίσατε τὸν δάκτυλόν σας!

Ὁ στρατιώτης τρέμων εἰς τὴν θέαν τῶν ἀντικειμένων τὰ ὁποῖα ἐπαρουσιάσθησαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἠρώτησεν μετ' ἀπορίας:

— Ποῦ ἦσαν κρυμμένα ὅλα αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα; Τί πλοῦτος, τί πράγματα εἶναι αὐτὰ;

— Ὑπῆρχον ἐνταῦθα ἐξ ἀρχῆς, ἀλλ' ἔνεκα τοῦ σκότους δὲν ἠδύνασθε εἶς νὰ τὰ διακρίνητε. Ἄπ' ἐδῶ καὶ ἐμπρὸς ἐφ' ὅσον φορεῖτε τὴν ἐνδυμασίαν αὐτὴν τίποτε δὲν θὰ σᾶς διαφύγῃ. Ἀλλὰ στρατιωτὰ μου ἄς ἐπιβῶμεν τῆς λέμβου!

Οἱ τριακοντα δαίμονες ἀνέμενον μετὰς τὰς κώπας ἀνυψωμένους* μόλις εἰσῆλθον ὁ στρατιώτης μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ του, ἐντὸς τῆς λέμβου, ἀνεβοκατέβασαν τὰς κώπας 3 φορές εἰς ἐνδειξίν χαιρετισοῦ συγχρόνως ἐκίνησαν βαίνοντες ἀντίπεραν ὄχθην.

Ἡ φωταγωγήσις τῶν ὄχθ

χος παιανίζουσης μουσικῆς, κατέθελεν τὸν στρατιώτην ὅστις οὐδέποτε ἠλπίζε νὰ ἴδῃ τοιαῦτα πράγματα ἐπὶ τῆς ζωῆς του.

— Καὶ δὲν μοῦ λέγετε σᾶς παρακαλῶ, κύριε ὑπασπιστά, εἶναι πολὺ ἐπιμήκης ὁ ποταμὸς οὗτος;

— Περιέρχεται ὄλην τὴν γῆν καὶ ἔχει βάθος ὅσον ἀπέχει ὁ οὐρανὸς τῆς γῆς. Ἄλλ' ἰδοὺ πλησιάζομεν!

Πράγματι ὁ ἦχος τῆς μουσικῆς ἠκούετο ἤδη εὐκρινέστατα.

Ὁ στρατιώτης μας ἔμεινε καταμαγευμένος ἐκ τῆς θέας τῆς παραλίας. Ὅτι ἠδύνατο νὰ βάλῃ μὲ τὸν νοῦν του τὰ ἔδλεπεν ἤδη ἐμπροσθέν του!

— Καὶ τώρα, στρατιωτὰ μου, εὕρισκέ μεθα εἰς τὰ προκύλαια τοῦ ἄδου. Βλέπετε τὴν σειρὰν ἐκείνην τῶν δαίμωνων; Εἶναι ἐπιφορτισμένοι νὰ ἀποδώσῃ τιμὰς ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ σας εἰς τὸν 333 πυροβόλων κρότοι θ' ἀνακρίνω τὸν Μέγαν Ἀρχισατανᾶν ὅτι τὸ πόδι σας ἐπὶ τῶν προκυλαιοῦ σου!

Συγχρόνως ὁ ὑπασπιστὴς ἔφθασεν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἐσφίγγοντες τὰς κώπας αἰσικαὶ ἤρξαντο φοι κανονοβολῶντες.

Ὁ στρατιώτης παραδόξως ἔξωξ, καὶ τῷ

Περὶ Ἰουλίου σημει

* * * Εἰς τὸν μῆνα τοῦτον ἐδῶ Ἰούλιος πρὸς τιμὴν Καίσαρος.

* * * Πρὸ τοῦ Καίσαρος, ὁ Ἰούλιος ζετο Κοῦϊντίλιος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ.

* * * Τὸν Ἰούλιον οἱ ἀρχαῖοι ἀνδρα γυμνὸν μὲ σώμα καὶ κόμην πυρόχρουν 3 στάχεων.

Πολλοί από τους μικρούς φίλους μου από την σπουδὴν των νὰ μοι στείλουν μίαν ὠραν ἀρχήτερα τὰ γραμματάκια των λησμονοῦν νὰ σημειώσουν τὸν τόπον τῆς διαμονῆς των. Δι' αὐτούς τὸ πρῶμα δὲν εἶναι σπουδαῖον, ἀλλὰ δι' ἐμέ; Ποῦ νὰ καθήσω ἐγὼ νὰ ξεφυλλίζω τόσας χιλιάδας ὀνόματα διὰ νὰ εὑρῶ εἰς ποῖον μέρος τῆς Εὐρώπης ἢ τῆς Ἀμερικῆς (διότι καὶ ἐκεῖ πηγαίνει τὸ «Παιδικὸν φύλλον») εὐρίσκειται ὁ φίλιτός μου Παπακουτσιουμπόπουλος, ὁ ὁποῖος μοῦ γράφει ἕνα παραπονητικὸν γραμματάκι ἢ ἡ χρυσὴ μου Κόρη τοῦ Εὐρώτα διὰ νὰ σημειώσω τὰς λύσεις τῆς; Ὀλίγη προσοχὴ, ἀγαπητοί μου μικροί, καὶ ἡ παράλειψις αὐτῆ δὲν θὰ συμβῇ πλέον.

Ἐλαβα τὸ γραμματάκι μὲ τὰς λύσεις σου καὶ διόρθωσα ἀμείως τὸ ὄνομά σου ἀγαπητέ, Παντελῆ Δελαζάρε. Τώρα ὅπου ἔκμας ἀρχὴν γράφει μου συχνά.

Ἴδού τί μοι γράφει ἐξ Ἀγγλίας ὁ ἀγαπητός μου Μικρο-μέγας:

«Ἐγεννήθηκα εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ τώρα εἶμαι εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ ποτὶ, μὰ ποτὶ δὲν εἶδα τὴ γλυκερὰ Ἑλλάδα μας. Ἐλπίζω ὅμως ὅταν μεγαλώσω νὰ ἔλθω. Ἡ ἀδελφούλα μου Ἀλίζα σὲ εὐχαριστεῖ διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην σου. Τὸ περιοδικὸν σου μᾶς ἐτρέλλανε. Σὲ φιλοῦ καὶ μένω φίλος σου».

Μικρο-μέγας.

Χρυσέ μου φίλε, Μικρο-μέγα λάβε χιλία φιλήματα νὰ τὰ μοιράσῃς με τὴν ἀδελφούλα σου καὶ μὴ μὲ λησμονεῖτε! Τὰς λύσεις των αἰνιγμάτων σου τὰς ἔλαβον μὲ ἄλλο γραμματάκι. Περιμένω τὰ ἀστερονομικά σου.

Καὶ τὰς λύσεις σου καὶ τὸ πνεῦμα μικρῶν καὶ τὰς ἀσκήσεις πνεύματος ἔλαβον ἀγαπητὴ Πολυμήχανε Ὀδυσσεῦ, καὶ θὰ τὰ δημοσιεύσω μὲ τὴν σειρὰν των. Γράψε μου.

Τὴν συνδρομὴν σου ἔλαβον, ἀγαπητέ Ἀθ Παπαγιαννόπουλε, καὶ σοι ἀπέστειλα τὸ α' φύλλον. Τὸ ἔλαβες;

Ἐπεὶ εὐχαριστίας ἀναπέμπω πρὸς σὲ, ἀγαπητόν μου «Παιδικὸν φύλλον» καὶ εὐχαριστῶ εἰς τὸν Ὑψίστον ἕνα ἀρχίστη τάχιστα ἢ δις τοῦ μὴνός ἐκδόσεως τοῦ πολυαγαπημένου μου φύλλου, μοῦ γράφει ἡ προσφιλεῖς Ἀσπίς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ μαζί μὲ τὸ ὠραῖον αὐτὸ γραμματάκι μοι στέλλει λύσεις

καὶ «Μικρὰ-μικρὰ», τὰ ὅποια θὰ δημοσιευθῶσι μὲ τὴν σειρὰν των.

Καὶ σὺ καὶ ὅλοι οἱ μικροί μου φίλοι θὰ εὐρῆτε ἐντός τοῦ φύλλου μίαν μικρὰν-μικρὰν ἀγγελίαν μου ἂν φροντίσῃτε νὰ μοι ἐγγράψῃτε ἕνα φίλον σας ἕκαστος τὸ ζήτημα τῆς ἐκδόσεως δις τοῦ μὴνός λύεται, φίλιτάτη Ἥλιακὴ ἀκίε.

Τὰ ὀνόματα των λυτῶν δὲν θὰ δημοσιεύονται εἰς ἕκαστον φύλλον, ἀγαπητέ Σ Τίτε, ἀλλ' εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ὅτε θὰ δημοσιευθῶσιν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ δικηνοῦ μου πρὸς λύσιν των ἀσκήσεων πνεύματος.

Ἐλαβον τὰς λύσεις σας, ἀγαπητοί Ἀθηναῖοι Ἀσπὴρ, Θ. Γ. Καραγιάννη, Ὁκεανέ, Ναυσιόθε καὶ Ὀλυμπε.

Καὶ αἱ λύσεις σου ὄρθαι καὶ τὸ πνεῦμα μικρῶν καλλίτερον. φίλιτατο Ἀεὶ καὶ Ποσειδῶν θὰ δημοσιευθῶσι.

Καὶ ἰδικαί σου ἀσκήσεις πνεύματος καὶ τὸ πνεῦμα μικρῶν θὰ δημοσιευθῶσι, προσφιλέστατο Γ. Καρατζῆ.

Σὲ εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας διὰ τὰς κρίσεις σου, φίλιτατο Ἥρωε τῆς Γραβιῦς, καὶ θὰ δημοσιεύσω τὸ αἰνιγμὸν σου, ἀλλὰ μὴ βιάζεσαι. Εἰς τὴν ἀδελφὴν σου εὐχομαι καλὴν ἐπάνοδον διὰ νὰ λάβω ἐπὶ τέλους τὸ ὠραῖον διήγημά τῆς

Ἄν ἐγνώριζες πόσαι χιλιάδες ἀσκήσεων καὶ πνεύματος μικρῶν εὐρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἀγαπητέ μου Ἐθμολεπε, δὲν θὰ δυσηρεστήσω μαζί μου. Ὀλίγη ὑπομονὴ καὶ ὅλα θὰ δημοσιευθῶσιν. Ὅλα ὅσα μοι ἔστειλες τὰ ἔλαβα ὡς καὶ τὸ διὰ τὸν διαγωνισμὸν διήγημά σου τὴν περὶ τοῦ ὀποῦο κρῖσιν θὰ ἴδῃς εἰς τὸ ἐπόμενον.

Ποῦ καλὰ κάμνεις, Κορδοσάλε μου, νὰ κυτάξῃς πρῶτον τὰ βιβλία σου καὶ ἔπειτα τὸ περιοδικόν, αὐτὸ μὲ εὐχαριστεῖ παρὰ πολὺ. Τὰ «Μικρὰ-μικρὰ» σου θὰ δημοσιευθῶσι. Διὰ τὰς ὑπὲρ ἐμοῦ κρίσεις σου σὲ εὐχαριστῶ.

Εἶμαι κατενθουσιασμένον, διότι ἀπέκτησα ἕνα φίλον εἰς ὁ Διοττόκορος Κρής. Μὲ τὴν ἐπιστολὴν διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖ νὰ ἐγγραφῇ σὲ στέλλει καὶ ἀπαντήσεις εἰς ὅλους τοὺς διαγωνισμοὺς καὶ «Μικρὰ-μικρὰ» καὶ χιλίας εὐχὰς καὶ προσήσεις. Σὲ εὐχαριστῶ, νέε φίλε μου, καὶ σὲ αγαπῶ ὅσον καὶ τοὺς παλαιούς μου φίλους. Γράψε μου.